

14de zondag door het jaar

Jezus volgen is niet alleen een leven leiden als Hij, maar is ook zending. Het evangelie laat daarover geen misverstand achter: Lukas vertelt over de uitzending van de leerlingen, misschien een soort stage of gewoon een voorval dat Lukas vertelt omdat zijn geloofsgemeenschap aan dat verhaal behoefte had. Hoe dan ook, het past bij de zending van de Kerk:

het woord van de Heer overal te brengen. Deze tekst is een roepingstekst (net als vorige week), zodra je de noodzaak van de verkondiging ziet. De Heer zelf is de opdrachtgever, weliswaar middels zijn Kerk, als zijn gedelegeerde. Van de vreugde over Gods woord getuigt Jesaja.

Thema: “Reiscondities”

EERSTE LEZING uit de profeet Jesaja (66,10-14c)

Verheugt u met Jeruzalem en juicht over haar, allen die haar liefhebben! Neemt deel aan haar vreugde, allen die over haar treuren! En laat u tot verzadiging toe zogen aan haar borsten vol troost, en u vol genot laven aan haar zo rijke boezem. Want zo spreekt de Heer: 'Als een rivier leid Ik de vrede naar u toe, en als een onstuimige stroom de schatten der volken. Gij zult gezoogd worden, gedragen op de arm, vertroeteld op de schoot! Zoals een moeder haar kind troost, zo zal Ik u troosten: Jeruzalem zelf zal uw troost zijn. Wanneer gij dat ziet zal uw hart zich verheugen, uw beenderen zullen bloeien als het jonge groen, en de dienaren des Heren zullen zijn macht ervaren!'

TWEDE LEZING uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Lucas (10,1-12.17-20)

In die tijd wees de Heer tweeënzeventig leerlingen aan en zond hen twee aan twee voor zich uit naar alle steden en plaatsen waarheen Hijzelf van plan was te gaan. Hij sprak tot hen: 'De oogst is groot maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten. Gaat dan, maar zie, ik zend u als lammeren onder de wolven. Neemt geen beurs mee, geen reiszak, geen schoeisel en groet niemand onderweg. In welk huis ge ook binnengaat, laat uw eerste woord zijn: Vrede aan dit huis! Woont daar een vredelievend mens, dan zal uw vrede op hem rusten; zo niet, dan zal hij op u terugkeren. Blijft in

dat huis en eet en drinkt wat zij u aanbieden; want de arbeider is zijn loon waard. Gaat niet van het ene huis naar het andere; in elke stad waar ge binnengaat en ontvangen wordt, eet wat u wordt voorgezet, geneest de zieken die er zijn en zegt tot hen: Het Rijk Gods is u nabij. In elke stad waar ge binnengaat en niet ontvangen wordt, trekt daar door de straten en zegt: Zelfs het stof uit uw stad dat aan onze voeten kleeft schudden wij tegen u af. Maar weet dit wel: het Rijk Gods is nabij. Ik zeg u: die dag zal het voor de mensen van Sodom draaglijker zijn dan voor die stad.' De twee-en-zeventig keerden vol blijdschap weer terug en zeiden: 'Heer, zelfs de duivels onderwerpen zich aan ons door uw naam.' Hij zeide tot hen: 'Ik zag de satan als een bliksemstraal uit de hemel vallen. Ik heb u macht gegeven op slangen en schorpioenen te treden, te heersen over heel de kracht van de vijand; en niets zal u kunnen schaden. Toch moet ge u niet verheugen over het feit dat de duivels aan u onderworpen zijn, maar verheugt u omdat uw namen staan opgetekend in de hemel'.

OVERWEGING

Het begon, dierbare mensen, al in je kindertijd: erbij horen en tegelijk ook apart zijn. Een observatiepracticum in een peuterspeelzaal is fascinerend en beneemt je de aandacht voor al het andere. Prestatie en speelgoed zijn daar de dingen waarmee reeds zeer jonge kinderen zoeken naar aandacht en waardering en waarvoor ze, eventueel met agressie veel over hebben.

Na een tijdje kwam je op de basisschool en na enkele jaren al begonnen kleding en schoenen het te doen en ook het leiderschap van een groep. Eén was de informele leider, de rest was volgeling. Je kon je profileren met bv. durf of welbespraaktheid. De sociale structuur kreeg vorm. Enfin, dat proces ging in het voortgezet onderwijs door, werd subtieler en meer afdwingbaar.

En hoe is dat onder volwassenen? Het antwoord begint met een glimlach, want we weten in onze beste ogenblikken dat met onze groei naar volwassenheid oude ambities meegroeien. Je wilt geen kleurloze massamens zijn. De voetbalplaatjes van ooit maakten plaats voor bv. een postzegelverzameling of voor antiek, voor geld, een exclusieve hobby, een vakantiereis, – elk profiel is goed als 't maar werkt. Het leiderschap op school van vroeger maakte plaats voor bedrijfsfuncties of ondernemerschap. De kinderdroom van een groot voetballer te worden maakt plaats voor bv. de inzet voor een politieke partij, een stichting of een vereniging. Van kind naar volwassene, dierbare mensen, het leven blijft ontzettend gelijk, – de

vorm en inhoud van je intenties veranderen, worden realistischer, doorgaans ook veel minder ego-centrisch zoals kinderen kunnen zijn, maar aanvaarding en waardering blijven van groot belang.

Langzamerhand, dierbare mensen, kom ik in de buurt van het evangelie van vandaag, waarin Lukas vertelt dat Jezus' leerlingen als het ware stage lopen. Ze worden door Hem uitgezonden en het stagecontract was niet mis. Het stond haaks op alles wat ook zij toen, in hun tijd, leerden verlangen, en ook wat wij leerden te verlangen (en vertaald naar onze cultuur): *neem niets mee* (geen geld, geen creditkaart, i-pad, geen telefoon), – *groet niemand onderweg* (blijf nergens hangen en laat je niet op sleeptouw nemen), – *eet wat je wordt voorgezet*, dat wil zeggen: wacht tot je krijgt wat nodig is. De inzet moet groot zijn en zonder concessies. Zij en op onze beurt wij krijgen ook de waarschuwing, dat we als lammeren zullen zijn onder wolven; het is dus oppassen geblazen, want het kan zijn dat je te gast bent bij iemand die jou gebruikt voor diens eigen belang. Want zo, dierbare mensen, is het immers, – niet altijd en overal even sterk, maar toch! En zeg vooral tegen de mensen: “*Het Koninkrijk van God is nabij*.” Dat laatste zeggen wij natuurlijk niet letterlijk, maar Lukas vraagt namens Jezus van Nazareth of wij ook iets dóén met dezelfde inhoud, zodat mensen iets van dat Koninkrijk vermoeden? Dat is als christen je roeping op je weg door het leven.

Want zoals Jezus zich gezonden wist door de Vader, zo zendt Hij ook ons, u en mij. Jezus' opdracht van toen, stelt ook aan ons voorwaarden, bv. neem niets mee. Het evangelie staat haaks op alles wat we leerden kennen als verstandig. De verbreiding van het evangelie houden we zelf tegen, zodra we vinden daarbij ons eigen bedrijf te moeten runnen. “Neem niets mee,” is het advies. Profileer het evangelie in je doen en laten door af te zien van wat van de wereld is.

Weet u, soms denk ik wel 'ns aan bv. de Jehova's getuigen. Ze bellen bij mensen aan, worden dikwijls afgewezen, niet zelden ook vernederd. Maar we moeten toegeven, dat zij niets over hebben voor hun populariteit, – dat zij hun boodschap niet volgens bedrijfsprocedures brengen. Ze verkondigen het evangelie recht toe recht aan en daarvoor gaat het hele gangbare sociale normbesef opzij. Ze hebben er alles voor over! Daarvan kunnen veel christenen wat leren, – ik bedoel van die inzet en die zelfverloochening.

Het gaat, dierbare mensen, over de condities van onze reis door het leven, de condities voor iedereen die een ander aanspreekt over de boodschap van Jezus Christus of die boodschap voorleeft, – condities die haaks staan op wat de wereld ons heeft geleerd, nl. alles onder controle te houden. Henry Nouwen schrijft ergens: “Alles onder

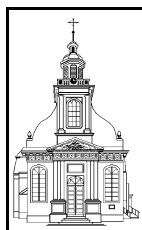
controle willen houden, vreet aan je geloof dat je gedragen wordt.” Jezus zegt: “Neem niks mee.”

Een reële vraag is waarom onze Kerk, van hoog tot laag, die opdracht niet overneemt? In de eerste eeuw van de Kerk gingen er problemen ontstaan vanaf het moment dat de eerste regelgeving vanuit het kerkelijk leiderschap groeide en van kracht werd, – al ten tijde van Paulus, een jaar of tien na Jezus van Nazareth. Het kan, denk ik, niet anders. Maar dat Koninkrijk van God is niet alleen iets van de Kerk, want dat Godsrijk is ook iets van je eigen hart. Bidden wij niet bijna dagelijks: “Uw Rijk kome”? Dat gaat immers ook over jezelf? En dan is het de vraag of die Kerk niet des te meer geloofsgemeenschap wordt naarmate dat Rijk van God meer in het hart van ieder persoonlijk gaat leven, – uw hart en dat van mij. De vraag is hoe je dat doet. Wat zijn de reiscondities? Jezus zegt: “Neem niets mee.”

Dierbare mensen, misschien leeft dan nog de vraag: wat is dan dat niets wat je mee moet nemen? Ik denk: niets van een wereld die gelooft op eigen kracht dat Koninkrijk van God te kunnen ontwikkelen. Iedereen van de officiële Kerk, het Vaticaan, de bisschoppen, priesters en religieuzen, bestuurders, vrijwilligers zitten elk op hun beurt al heel lang te tobben over hoe het verder moet. En dan gaat het over financiën, catechese, de werving van jongeren, over een geloofstaal die begrijpelijk is, over het vasthouden van eerste communicanten en hun ouders, het open houden of sluiten van kerken, de toegankelijkheid tot de sacramenten, ... er zijn zoveel vragen.

Hoe dan ook en ten slotte, dierbare mensen, je wordt als christen uitgezonden, maar hoe het met vele dingen verder moet, weet nauwelijks iemand. Maar één ding staat vast, en dat is “Neem niets mee.”

(– Ruimte voor aantekeningen –)

Katholieke geloofsgemeenschap
St. Petrus' banden
Driebergen-Rijsenburg, 7 juli 2019
© Frans E.M.Verhaar pr.